

OKKULTINEN TIETO

Pekka Ervastian esitelmä 12/1 1919

Tulimme viime kerralla siihen johtopäätökseen, että ihminen, joka elää tässä fyysisessä elämässä, voi yleensä sanoa: ”Me elämme kahdessa eri maailmassa, ristiriitojen maailmojen välillä, aistillisen ja älyn, näkyväisessä ja näkymättömässä.” Ihminen on kutsuttu ylläpitämään tasapainoa näiden molempien maailmojen välillä, ylläpitämään sopusointua, niin itse asiassa rakentamaan sopusointua näiden maailmojen välille. Hänen tehtävänä ei ole antautua aistinten valtaan, mutta hänen tehtävänsä ei ole elää yksipuolisesti näkymättömässä ajatusmaailmassakaan. Ihminen ei elä yksinomaan omissa ajatuksissaan, omien periaatteittensa mukaan, vaan hänen pitää seistä näiden maailmojen välillä ja rakentaa siltaa niiden välille ja pitää niitä tasapainossa ja sopusoinnussa. Ihmisen tehtävä ei ole antautua aistinten valtaan, vaan niitä nostaa ja puhdistaa, saada ne ajatuksella täyttymään ja siten luoda uusi maailma tästä näkyväisestä maailmasta. Ei kuitenkaan sillä tavalla, että hän ottaisi malliksi näitä omia ajatusnäkemystään, vaan niin että hän ottaa oppia itse näkymättömästä maailmasta, ja oikaisee näkyväistä maailmaa. Ihminen huomaa myös, että ihminen joka tahtoo saada harmoniaa aikaan asettuu uudelle kannalle elämään nähden, hän asettuu sille kannalle, että hän on aina ylistävällä ja kiitollisella kannalla sielussaan. Hän asettuu kiitolliselle kannalle ja ylistää jumalaa ja on kiitollinen kaikesta. Hyvä ja paha kadottavat ristiriitaisen merkityksensä. Uudessa elämänymmärryksessä paha ei ole hänelle samassa merkityksessä kuin ennen. Se ei häntä saa kärsimään. Paha ei ole sitä, että toinen tai toinen onnettomuus häntä kohtaa tai että

häneltä riistetään jotain, vaan se on pahaa, jos hän itse tulee niin heikoksi, että hän tekee pahaa; jos hän tulisi niin heikoksi, että antautuisi aistinten valtaan. Hän ei saa antautua sokeasti aistinten valtaan, vaan hänen täytyy ihmisenä seistä niiden välittäjänä.

Nyt saatamme kysyä onko ihmisen pidettävä mielessä tämmöisiä yleisiä neuvoja, jotka määräävät, mitä hän ei saa tehdä? Sinä et saa antautua aistinten valtaan, kasvata itseäsi niiden herraksi. Mutta et saa antautua myöskään ajatuskyvyn orjaksi, sillä silloin sinä tulet katkeraksi. Ei saa antautua oman järjen valtaan ja nähdä pahaa kaikessa, sillä silloin ihminen määrittelee oman järkensä nojalla, mitä saa olla olemassa ja mitä ei. Ihminen asettuu tuomariksi ulkopuolelle elämää ja sanoo: ”Tuo ja tuo on syntiä”, ja koettaa tukahduttaa halujaan. Hän antautuu kamppailuun, jossa hän kadottaa voimansa ja tulee lopulta verettömäksi ja hengettömäksi. Ja jos hän pitää liian paljon kiinni omasta pyhyydestään ja mallikelpoisuudestaan, niin hän lopulta käy kohti henkistä kuolemaa. Se vaara on olemassa ja sentähden ihmisen pitää pysyä keskivälillä, ei antautua aistinten eikä omien ajatustensa valtaan, vaan hänen on saatava aikaan sopusointu näiden välillä. Silloin ihminen osaa suhtautua uudella tavalla kaikkeen elämässä; ihminen ei mitään vaadi, vaan asettuu kiitolliselle kannalle kaikkeen.

Ja huomaamme, että kaikki suuret ihmiset, viisaat maailman vapahtajat ovat sanoneet ja opettaneet: ”Sinun sielusi on kallis, sinun sielusi pitää pudottaa kahleensa, sinun sielusi pitää pyrkiä ylöspäin. Älä antaudu aistinten valtaan.”

Tämä ensimmäinen neuvo on negatiivista laatua, sillä se sanoo, mitä ihminen ei saa tehdä. Jos tahdomme filosofoida ja tahdomme teorisoida, jos tahdomme olla kovin loogillisia, niin voimme tulla liian yksipuolisiksi ja sanoa: tuo vie jo

fatalismiin, se vie fatalismiin, että ihminen ei voi itse mitään, vaan kaikki on kohtaloa. Minä tulen fatalistiksi, jos minun pitää asettua sille kannalle, että en saa vaatia ja odottaa, vaan että olen kiitollinen kaikesta, tulen rauhalliseksi, en mihinkään pyri, en anna itseäni liikuttaa, en mitään tee omasta aloitteestani, olen passiivinen, ja annan elämän näyttää mitä pitää tehdä, ja en mihinkään horjahda. Onkohan se niin? Jos katson liian yksipuolisesti, niin voin tulla siihen, että se on niin. Fatalismia on se, että emme saa vaatia kohtalolta mitään. Näin opetetaan muutamissa uskonnoissa, kuten islamin uskonnossa, kaikki on kismettä, kaikki on karmaa.

Nyt me tiedämme, että okkultinen, teosofinen elämänymmärrys on aina terottanut ihmisille, että tämä teosofinen elämänymmärrys ei ole samaa kuin kohtalonusko, ei ole samaa kuin kismet. Se on ainoastaan positiivista ja aktiivista suhdetta elämään, ilman sääntöjä, se on erittäin positiivista, se on voimaa, enemmän teosofisia periajatuksia, enemmän elämän neuvoja. Kun alamme etsiä elämän arvoituksia, niin teosofia on vastaava; ihminen on oman kohtalonsa herra. Teosofia ei opeta enempää kuin vanhat viisaat opettajatkaan ovat sanoneet, että ihminen on kohtalonsa orja. Ihminen on kohtalonsa herra. Ihminen ei ole karman alainen niin, että hän aina olisi karman orja, että kaikki, mitä hän tekee, olisi karman alaista ja kaikki, mikä häntä kohtaa, olisi hänen omaa karmaansa. Mutta kohtalo ei ole asettanut tällä tavalla. Te tiedätte mitä on karma. Karmaa ei ole aina se, että ihmistä kohtaa onnettomuus, näennäinen vääryys, sillä se, mikä voi kohdata ihmistä, ei ole aina hänen omaa karmaansa, vaan se voi olla luonnon karmaa, kansan karmaa.

Kohtalo on aivankuin jokaisen ihmisen silmien edessä, jokainen on joutunut pakostakin kysymään; onko tämä minun karmaani, onko minun karmaani, että olen joutuva

onnettomuuteen? Jos teemme tämän kysymyksen, niin ei ole ehdottomasti varmaa, että se on personallista karmaa. Se saattaa olla sitä, jos ihminen on siksi voimakas personallinen olento, että hänellä saattaa olla personallista karmaa, mutta useimmiten se on luonnon karmaa, kansan karmaa sentähden, että ihmisen pitää ottaa osaa yhteiseen karmaan. Jos taas ihmisellä on omaa hyvää personallista karmaa sinä aikana, niin että hänen pitää päästä ulos vaarasta, niin häneen ei murhanluoti osu, vaan hänet pelastetaan. Siinä näkyy personallinen hyvä karma, pelastuksesta näkyy karma. Tai hänet on pelastettu, mutta hänellä on kummallinen halu uudestaan heittäytyä siihen vaaraan, ja hän saa surmansa; siinä näkyy personallinen huono karma. Tämä olkoon ohimennen huomautettu, että kohtalokäsité ei ole niin helposti ymmärrettävissä, kuin äkkipikaa voisi luulla. Kohtalo on monimutkainen käsité, ja me tahdomme siihen nyt syventyä.

Nyt siis kun pidämme kiinni siitä, että okkultinen ja teosofinen elämänyymmärrys sanoo; ei mitään fatalismia, niin mikä on ihmisen merkillinen uusi suhde elämään, mitä siinä on merkillisen positiivista, mikä on uusi suhde elämään? Tässä ei ole kysymystä negatiiviseen suuntaan, ei ole kysymystä, mitä ihmisen ei pidä tehdä, vaan mitä ihmisen pitää tehdä; ei mitä me emme saa tehdä, vaan mitä me saamme tehdä. Ihminen saattaa kysyä negatiiviseen suuntaan ja ryhtyä taistelemaan himojaan ja syntejään vastaan asketismin ja itsekidutuksen avulla. Mutta jos ihminen tässä onnistuisi, hän jos tulisi ylpeäksi omien ponnistustensa kautta, tulisi henkisesti ylpeäksi, niin hän kulkisi kohti henkistä kuolemaa. On keino, semmoinen oikea keino, jolla voimme vapautua katkeruudesta ja ylpeydestä. On keino, jota voisi käyttää ja se on huumori. Jos sielunne on katkera tai henkisesti ylpeä, niin koettakaa nauraa, koettakaa nauraa kaikelle itsessänne ja toisissa. Miten

naurettavia me olemme ylpeydessämme ja huutavassa katkeruudessaamme. Jos pääsisimme siitä, jos saisimme huumorin suolaa, ”Attikalaista suolaa”, niin voisimme päästä katkeruudesta.

Miten on oleva ihmisen positiivinen suhde elämään? Miten ihmisen tulee suhtautua elämään? On olemassa okkultinen neuvo. Muistakaamme, että ihminen on muodollisesti katsoen moninkertainen olento, ja niinkuin yleensä sanotaan teosofisessa kirjallisuudessa, ihmisellä ei ole ruumis ainoastaan fyysillisessä merkityksessä, vaan hänellä on myös yliaistillisia ruumiita, näkymättömiä käyttövälineitä. Meidän on ymmärrettävä, että ihmisellä ei ole tässä aineellisessa elämässä ainoastaan näkyväinen fyysillinen ruumis, vaan hän on monimutkaisempi olento. Teosofisesti tiedämme, että hänellä on toisenlaisesta aineesta käyttövälineitä, joita voimme kutsua aineellisiksi.

Kun nyt tahdomme antaa jonkinlaisia neuvoja elämän suhteen, silloin ei näitä neuvoja saata antaa alhaalta päin, niitä ei saata antaa jonkun aistillisen käyttövälineen kannalta. Jos tahtoo antaa neuvoja, jotka ovat tepsiviä koko elämän aikana, niin ne eivät saa olla annetut jonkun käyttövälineen kannalta, vaan tulee niiden olla kotoisin korkeammilta olemisen tiloilta. Mutta voidakseen antaa neuvoja, joista voi saada korkeampaa tietoa, pitää voida korkeammilla, sisäisillä silmillä katsoa ihmisen elämää ja ihmisen omaa kokoonpanoa. Kuinka saatamme keksiä semmoisia neuvoja, jotka olisivat tehokkaita kaikkiin elämän kohtiin pitkällä elämän taipaleella?

Otaksukaamme, että ihmisellä on semmoinen silmä, että hän voi katsoa syvälle elämän mysterioihin tai että olisi ihminen, joka voi katsoa ja kysyisimme häneltä: ”Mitä neuvoja saatat siis antaa?” Silloin tämä viisas olento kukaties sanoisi näin: ”Sinun pitää olla ihminen aineen joka tasolla, joka

käyttövälineessä, joka maailmassa; sinun täytyy aina elää ihmisenä ja säilyttää ihmisyytesi. Sinun positiivinen työsi on siinä, että tulet ihmiseksi ja säilytät ihmisyytesi.” Tämä on aivan yleinen, salaperäinen neuvo, jota me emme voi ymmärtää, ellemmme osaa syventyä sen käytännölliseen merkitykseen.

Kun sanotaan, että ihmisen joka tasolla, joka käyttövälineessä, joka olotilassa tulee olla ihminen, pitää tulla ihmiseksi ja olla ihminen, niin me kysymme: ”Mitenkä meidän pitää fyysillisessä maailmassa elää ollaksemme ihmisiä?” Tähän vastaa tuo viisas: ”Ei ole kylliksi, että olette saaneet ihmismuodon. Jos tahdotte todellisuudessa olla sitä, mitä jo olette näennäisesti ja ulkomuodosta päättäen, niin teidän pitää säilyttää oma ihmisyytenne.” Miten se on käyvä päinsä? Me tiedämme, että sen pitää olla jotain positiivista. Miten me olemme positiivisia tässä näkyväisessä maailmassa ja säilyttämme ihmisyytemme? Se tapahtuu siten, että teemme työtä. Se on se positiivinen neuvo, joka on pätevä tässä fyysillisessä maailmassa: Ihmisen täytyy tehdä työtä. Hän on tässä näkyväisessä maailmassa sitä varten, että hän tekisi työtä, hänen täytyy tehdä työtä. Sitä on hänen epäilemättä tehtävä. Mutta kun hän tekee työtä, niin hänen täytyy pitää sielussaan ihanne jostain työstä, ihanne, joka on paljon korkeampi kuin se työ, mitä hän tekee. Hän ei saa jättää näkyvistään ihannetta. Hän ei saa tulla koneeksi, joka ei ajattele muuta, kuin että hänen pitää tehdä työtä ja suorittaa velvollisuutensa. Jos hänellä on joku työ, jonka elämä on antanut hänelle, niin se hänen pitää suorittaa niin hyvin kuin mahdollista. Se on hänen positiivinen työnsä, se on hänen velvollisuutensa, mutta samalla hänen tulee ajatella ihanampaa tulevaisuutta; mikä on se suurempi työ, jota hän tahtoisi tehdä, mikä olisi hänelle vielä ihanampaa?

Melkein kaikki ihmiset ovat siinä asemassa, että heillä on ikävää työtä. Jos ihmisellä on yleensä oman työnsä laatu ikävä, niin hänen pitää ajatella, että hänen pitäisi saada tehdyksi sitä paremmin ja etevämmin. Jos hän on taiteilija, niin hän koettaa aina kuvata aihettaan niin hyvin kuin mahdollista, mutta samalla hän ihannoii ja pitää mielessään taideteosta, joka on tuhat kertaa parempi ja ihanampi kuin se, mitä hän tekee. Ihminen pitää aina ihannetta mielessään ja ajattelee, miten voisi sen toteuttaa. Kun hän tekee sitä, mikä on käsillä, niin samalla hän ajattelee ja suunnittelee, miten olisi tahtonut sen paremmin tehdä.

Laiskuus on ihmisessä kaikkein suurin vääryys tässä fyysillisessä maailmassa. Laiskaksi hän ei saa heittäytyä, hän ei saa antautua henkiseen laiskuuteen. Hän on henkisesti laiska, jos ei suunnittele, miten voisi paremmin suorittaa kaikki työnsä. Kukaan ei voi häntä moittia ja kuitenkin hän samalla on laiska. Ihmisen pitää olla positiivinen niinkuin liikemies, joka suunnittelee aina vain suurempia yrityksiä.

Ihmisellä täällä on pieni palkka; hän tekee raskasta työtä ja ajattelee: voi, jos pääsisi paremmille palkoille. Se ei ole väärin. On laiskuutta, jos hän ei niin ajattele, mutta ihmisen pitää varoa ettei hän tee väärin, hän ei saa moittia muita. Hän erehtyy jos sanoo: ”toisten ihmisten pahuus estää minua.” Jos hän päästää itseensä semmoisen ajatuksen, jos hän päästää sieluunsa katkeruuden ajatuksen, silloin hän alkaa luisua alaspäin. Hänen pitää asettua elämän suhteen kiitolliselle, avomieliselle kannalle; minun ei ole tyydyttävä siihen, mitä minulla on, vaan minun pitää suunnitella, miten minä voin tehdä oman työni paremmin; kuinka pitää olla taitava ja kuinka pitää saada elämässä paljon valtaa aineellisen maailman yli. Se on elämisen taito. Ihminen ei saa tulla katkeraksi, mutta hänen pitää ponnistaa. Emme saa tunnossamme olla katkeria.

Kun katsomme ihmistä korkeammalta tasolta, Luojan silmillä, niin mitä näemme silloin? Me näemme enemmän kuin fyysillisen ruumiin, me näemme enemmän kuin astraalisen ruumiin. Meillä voi olla käsitys astraaliruumiista monivärisenä pilvenä aurassa. Mutta kun alamme katsoa näillä korkeammilla silmillä, Luojan silmillä, mitä me näemme? Me näemme samaa, mitä runoilijat näkevät, sillä runoilijoilla on yliluonnollinen silmä. Me näemme, että jokaisella ihmisellä on jokin eläin, toisella on toinen eläin, toisella toinen. Kenellä on riikinkukko, kenellä susi, kenellä karhu. Se eläin on piilossa fyysilliseltä maailmalta. Tavallisesti sanotaan, että se on astraalimaailmassa, mutta vain Luojan silmä sen näkee. Kun ihmisellä on tämmöinen eläin, astraalinen eläin itsessään, kun jokaisessa ihmisessä piilee tämmöinen astraalieläin, niin millainen on oleva hänen pelastustyönsä astraalimaailmassa? Mikä on se neuvo, jonka saimme viisaalta ihmiseltä? ”Olkaa ihmisiä joka maailmassa!” Meidän pitää muuttaa tuo eläin, joka on meissä piilossa. Siitä pitää tulla ihminen, ja se on ihmiseen sulautuva. Kun ihmisessä piilee ja hänen rinnassaan elää eläin, niin sen pitää sulautua ihmiseen. Millaiseksi sen eläimen pitää tulla? Ensin sen silmät muuttuvat inhimillisiksi, ja sitten se vähitellen inhimillistyy muutenkin ja lopulta sulautuu kokonaan ihmiseen.

Tähän tähtää se elämän ohje. Tässä ei ole kysymys kuolemanjälkeisestä elämästä vaan siitä, kuinka elävän ihmisen on meneteltävä. Miten siis voimme oppia keinon, jolla saamme astraalisen eläimemme inhimillistymään? Me vastaamme siihen: me voimme oppia sen luonnosta. Me tiedämme, että luonnossa eläinkunnan okkultinen tarkoitus on muuttua ihmisiksi. Miten se tapahtuu? Se tapahtuu niin, että eläin kiintyy ihmisolentoon, sen sielussa herää rakkaus, ja se rakkaus voi muuttaa sen ihmiseksi. On toisiakin tapoja, mutta tämä on

eräs niistä. Tässä tapauksessa eläimen sielu täyttyy rakkaudesta jotakin ihmistä kohtaan. Semmoinen on sääntö omassa eläinkunnassamme. Eläin kohoaa ihmiseksi oppiessaan rakastamaan. Siis ihmisenkin pitää oppia todella rakastamaan, jos tahtoo muuttaa astraalisen eläimensä inhimilliseksi. Jos hän oppii rakastamaan, niin himo hänessä häviää, sen puhdistaa rakkaus. Tämä on siis se sääntö, neuvo ja keino, jonka luonto meille opettaa ja josta ihminen tässä elämässä voi saada aavistuksen silloin, kun hän oppii uskollisesti rakastamaan toista ihmistä, kuten pitäisi olla laita avioliitossa. Avioliiton pitää olla liitto kahden ihmisen välillä, jotka ovat uskollisia, jotka pyrkivät semmoiseen liittoon ja sitä ylläpitävät koko fyysillisen elämän aikana. Ihmistä on kaikissa uskonnoissa opetettu pitämään pyhänä tätä seikkaa. Kuitenkin tämmöinen liitto on käytännössä harvinaista, sillä tiedämme, että usein käy ihmiselle elämässä toisin, hänen avioelämänsä ei ole henkistä. Mutta me näemme ja ymmärrämme, mitä avioliitolla on okkultisesti tarkoitettu, mikä on sen okkultinen merkitys. Sen sisäinen merkitys on se, että ihmisessä oleva eläin voisi muuttua ihmiseksi, sillä eläin voi muuttua ihmiseksi, kun sitä rakastetaan, kun sitä uskollisesti rakastetaan. Jos eläin ihmisessä ei opi uskollisesti rakastamaan, niin se pysyy eläimenä ja ilmenee intohimona. Jos se oppii rakastamaan, niin se pelastuu, olkoon himojen laatu mikä tahansa. Me tiedämme, kuinka suuri voima on persoonallisella rakkaudella. Jos kaksi ihmistä voisi rakastaa toisiaan niin, että he olisivat uskollisia toisilleen, todella tahtoisivat toisilleen hyvää, todella palvelisivat toisiaan ja todella liittyisivät yhteen, niin heissä himot häviäisivät. Sen todistaa elämäkokemus. Se kokemus ei ole vai harvojen saavutettavissa, vaan se on perhe-elämän läksy, joka on ihmisen edessä. Ihmisen pitää oppia uskollisesti rakastamaan toista ihmistä. Kun ihminen sen oppii, silloin eläin

hänessä muuttuu ihmiseksi. — Tästä asiasta voisi paljonkin puhua, mutta on parasta, jos jokainen koettaa itse miettiä tätä, jota vanhat viisaat ovat opettaneet.

On sanottu, että jos ihminen tahtoo kehittyä henkisesti, niin hänellä pitää silloin olla ainakin yksi ystävä, ihminen, elämän toveri, jota hän saa rakastaa uskollisesti. Hänen täytyy saada rakastaa persoonallisesti ainakin yhtä ihmistä niin, että hän sanoo: tuo toinen ihminen on minun onneni! Ihmisen, joka pyrkii kaidalle tielle fyysillisen elämän aikana, täytyy tulla fyysillisesti ja sukupuolisesti aivan puhtaaksi. Hänellä pitää olla tarjottavana tällöinen lahja Mestarille, Jumalalle. Hänellä pitää olla tällöinen lahja, hänen pitää olla rakastanut ja puhdistunut rakkaudessaan niin, että hänellä ei ole enää eläintä sisässään, vaan hän on aivan puhdas. Hänellä täytyy olla takanaan ainakin yksi tällöinen elämä, jossa hän on puhdas. Tämä on kuin viittaus siihen, mitä elämä voisi olla.

Mutta ihmisessä on muutakin kuin tämä astraalinen elämä, astraalinen käyttöväline. Me tiedämme, että ihmisen astraalisen ruumiin takana ja sisällä on, niinkuin teosofisesti sanomme, mentaalinen käyttöväline, ajatusruumis. Tämä on tavallinen havainto klärvoajantiselle silmälle. Mutta kun Luojan silmällä pyrimme syventymään ihmiseen, niin huomaamme, että hänessä on vielä jotakin muuta. Mitä me näemme katsoessamme Luojan silmällä? Jos katsomme Luojan silmällä ja syvennymme näkemäämme, niin näemme ikäänkuin kukan, puun, kasvin. Me näemme jotain kasvimaailmasta. Fyysillisesti näemme ihmisen, astraalisesti eläimen. Ja kun mentaalisesti syvennymme ihmiseen, niin näemme kasvin. Ihminen on ajatusolentona kuin kasvi, kukka, puu. Silloin me kysymme: Mitenkä ihminen voi olla myös mentaalisesti

ihminen? Kuinka tuo kasvi, kukka voi tulla ihmiseksi ja olla ihminen?

Jos katsomme ihmisen sielua, niin ymmärrämme, että siinä todelta tapahtuu silloin jokin muutos. Me näemme, että ihmisen sielu on ajatusmaailmassa kyllä aivan kuin jokin puu tai muu kasvi, mutta kun ihmisen tajunta avautuu mentaalisesti, niin tuosta kasvista tulee ulos semmoinen ihana, ihmisen näköinen luonnonhenki, aivan niinkuin objektiivisesti. Luojan silmällä katsoen näemme, että metsässä voi olla jokin puu, jossa asuu luonnonhenki, joka saattaa siitä astua esille ja näyttäytyä. Samoin voi Luojan silmällä nähdä, että ihmisenkin sielusta siinä ajatusmaailmassa, joka on kuin kasvikuntaa, saattaa tulla esiin tuollainen ihmisen muotoinen ja näköinen luonnonhenki.

Milloin se voi tapahtua? Silloin, kun ihminen muistaa tuon säännön, että hänen täytyy olla ihminen myös ajatusmaailmassa, ja tahtoo siihen päästä. Mitä se merkitsee käytännössä? Ihmisestä pitää tulla totuudenetsijä todellisessa merkityksessä, hänen tulee etsiä totuutta tekemällä positiivista työtä itsessään. Kaikki ihmiset puhuvat totuuden etsimisestä, mutta tämä merkitsee aivan muuta kuin tuo yleinen käsitys. Etsikää totuutta ylinnä kaiken. Sitä pitää ihmisen tehdä, ihmisen olemus on semmoinen. Fyysillinen elämä, fyysillinen maailma on semmoinen, että ihminen ottaa tietoa auliisti vastaan. Hän näkee maailman, hän saa siitä tajuntaansa kuvia ja hänessä herää käsitteitä. Ja kun hänessä herää käsitteitä, silloin hän ymmärtää yleisiä lakeja. Koko hänen looginen ajattelunsa on saanut alkunsa aistimuksista, niinkuin materialismikin sanoo, että ihmisen äly ei ole muuta, kuin mitä hän on aistimillaan saanut tietää. Kaikki ihmisen muodostama ajatuselämä alkaa sillä, että hän aistii ulkonaista maailmaa ja muovaa aistimuksistaan kuvia ja käsitteitä. Tämä on toinen

puoli asiasta, mutta se ei ole vielä totuuden etsimistä todellisessa merkityksessä. Todellinen totuuden etsiminen on sitä, että ihminen etsii tietoa, ei ainoastaan aistimiensa välityksellä, vaan myös muulla tavalla. Ihminen ei saa etsiä tietoa ainoastaan aistimien välityksellä, sillä totuuden etsiminen on sitä, että hän etsii muulla tavalla. Tieteellinen totuuden etsiminen perustuu aistimiin, ja tiedemiehet keksivät kojeita, joilla he lisäävät fyysillisten aistien voimaa, tarkkuutta ja herkkyyttä. Tieteellinen totuuden etsiminen ei siis ole vielä todellista totuuden etsimistä, sillä tieteellinen maailma ei etsi totuutta ja tietoa muuten kuin aistimien välityksellä, mutta todellinen totuuden etsiminen tapahtuu muulla tavalla.

Mitä sitten merkitsee, että ihmisen pitää etsiä totuutta muulla tavalla kuin tieteellisesti? Hänen pitää etsiä totuutta siten, sillä muuten ihminen ei voi tulla ihmiseksi mentaalimaailmassa. Ihmisellä on kasveja, puita sielussaan, ja jos hän on samalla iloinen ja rauhallinen, niin niistä tulee ensin kauniita kukkia ja yrttejä. Mutta kun ihminen tahtoo tulla ihmiseksi myös tässä mentaalimaailmassa, niin hän ensi aluksi etsii totuutta toisella tavalla kuin aistien välityksellä, hän etsii totuutta mietiskelyn ja filosofisen intuition avulla. Ja kun hän sillä lailla alkaa etsiä totuutta ja pääsee johonkin tulokseen, niin tapahtuu se, että ajatusmaailmaan syntyy ihminen, ihminen syntyy kukkien ja puiden keskellä.

Mutta me voimme mennä vielä syvemmälle, Luojan silmä pyrkii vielä syvemmälle. Tämänkin mentaali-, kasvimaailman takana se näkee muuta. Mitä se näkee? Kristallipalatsin, kivipalatsin. Ihmisen sielu on sisimmältään kuin kivipalatsi, se on kuin Uusi Jerusalem tai Kultainen Muna. Siinä olemuksessaan ihminen on kivikunnassa, jonka muodostaa geometrinen, kuollut maailma. Se ei ole eläin- eikä kasvikuunaa, se on kuin kuollutta maailmaa, kivikuunaa. Se on

kuin kristallipalatsi, Uusi Jerusalemi, tai voi sanoa yhtä hyvin, että se on kuin kultainen muna. Kuinka se on tuleva ihmiseksi? Mitä merkitsee, että ihmisen pitää olla ihminen myös tuossa kivikunnassa ja mitä oikeastaan on tuo kivikunta, kristallipalatsi? Se ei ole oikeastaan muuta kuin ihmisen minä. Koko tuo kivipalatsi, Uusi Jerusalemi, Kultainen Muna, se on ihmisen minuus. Ihmisen minuus, minä, ei siis vielä ole ihminen. Ihmisen pitää siis tulla ihmiseksi myös minuudessaan ja säilyttää ihmisyytensä minuudessaan.

Mitä se silloin merkitsee? Me voimme sitä kyllä jollain tavalla tajuta ja ymmärtää. Jos katsomme Luojan silmällä ihmisiä, jossa se muutos tapahtuu, niin näemme, että Kultainen Muna menee rikki ja siitä astuu ulos Luoja, se Luoja, joka maailmoita synnyttää. Niin se on. Se että ihmisen pitää olla minuudessaan ihminen, se kerran vaikuttaa sen, että hänen pitää tulla Luoja, hänen minuutensa pitää tulla Luoja. Hän ei saa enää olla passiivisessa suhteessa elämään, vaan hänen pitää tulla positiiviseksi, hänen tulee saada luoda elämää, olla Luoja. Hänen pitää tulla Luoja, joka maailmoita luo. Kun ihminen tekee sitä positiivista työtä ja katkoo omia kahleitaan, niin kultamuna särkyy. Kun ihminen luo minuutensa maailmaa, niin minuus lopulta särkee kultamunan ja tulee silloin ihmiseksi. Silloin ihminen syntyy Luoja ja luo maailmoita.